

Ο ΔΥΧΝΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞ ΑΜΗΝΙΑ 3η.	Φύλλα	12.
ΑΡΙΘ. 34ος.	Τιμή ββ.λλα	36.

Κεφαληρία, 11. Φεβρουαρίου 1862.

Εἰς τὸν ἀπερασμένον ἀριθμὸν μας σφαιρῶς ἀποδόσαμεν εἰς τὴν « Ἀλήθεια » τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Προγραμμάτων. Ζητοῦμε συμπάθειον.

ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΝ

ὁ δ η γ ι ε ς.

§. 1.

Γὰ νὰ βαλθῆ ἕνας νὰ γράψῃ, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχῃ τὴν ὕλην. Ὁ Θεὸς μόνος ἠμπορεῖ ἀπὸ τὸ μηδὲν νὰ ἔγῃ τὸ κάτι.

Ἦθελε φανεῖ ὀκνηρὴ καὶ ἀχρείαστὴ ἡ πρώτη τούτῃ παραγγελία καὶ ὁμοίως δὲν εἶναι σπανίως ὁποῦ πέρνομε τὸ κοντίλι, ἔχοντες μόνον τὸ προκείμενον, καὶ ὄχι τὴν ὕλην.

Θέλω νὰ γράψω π. χ. ἐναντίον τὴν Ἀγυρτεία, καὶ ἰδοὺ τὸ προκείμενόν μου μὰ πρέπει νὰ χω καὶ τὴν ὕλην ποὺ χρειάζεται εἰς τὸ προκείμενον τοῦτο, καὶ πρέπει νὰν τὴ συνάξω ἑνασχολούμενος εἰς κοινωνικάμας, παρατηρόντας καὶ κρίνοντας. — Παρατηρῶ π. χ. 1ον ὅτι ἡ Ἀγυρτεία, μὴ τολμοῦσα βέβαια νὰ παρουσιασθῆ ἕξοκαπη, ἐβγήκε ἀποκάτου εἰς ἔντιμα ὀνόματα φιλοπατρισμός, φιλοθησικία, ἔνωση, καὶ λοιπά. 2ον ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ παρουσιάζονται ἀγοισταὶ τοιούτων εὐγενῶν αἰσθημάτων εἶναι κακῆς διαγογῆς ἀνθρώποι εἰς τὴν μερικόντου ζωὴν. 3ον ὅτι, καὶ κατὰ τὴν

ΠΑΡΑΚΑΤΗΛΕΙΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

πρόσωπίμας εἰς τὴ Βουλῆ, δὲν ἐπρωτείνανε ποτὲ πρᾶγμα ἀληθῶς ὠφέλημον εἰς τοὺς Τόπουςμας. Ἔον ὅτι, πραγματικῶς, δὲν ἐκάμανε κανένα καλὸ. Ἔον ὅτι ἡ πολιτικὴ πορεία τῶν διεφθαρμένων τούτων, καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς ἔσπειρε πάντα τὴ διχόνοια καὶ τὰ μίση ἀνάμεσα στοὺς πολίτας, διαμέσου τῆς διαβολῆς, τοῦ ψεύδους, καὶ τῆς ἀπάτης. Ἔον ὅτι ἀποχτηνόσανε τὸν λαὸν διὰ τῆς ἀναισχίντου Τσαρατανίας. Ἔον ὅτι ἡ κοινωνίαμας λείπει ἀπὸ τὲς ὠφέλειες ποῦ ἤθελε λάβει ἀπὸ ἀνθρώπους νοήμονας καὶ τιμίους. Ἔον ὅτι ἀκολούθως ἐπροδόθηκε καὶ ὀπισσοδρομήθηκε. κ.τ.λ.

Ἄφου ἤθελε κάμω τόσο, ἀφου ἤθελε συναζῶ ὄλες τούτες τὲς νύξες, ἀφου ἤθελε τὲς σπουδάξω καὶ τὲς γνωρίσω εἰς ὄλεστους τὲς διεύθυνσεις, τότε ἤθελε ἔμπορέσω νὰ πῶ ἔγω τὴν ἕλλη, καὶ τότε ἤθελε ἔμπορέσω νὰ βαλθῶ νὰ γράψω.

§. 2.

Μὰ, σκοπεύω νὰ κάμω ἕνα μικρὸ σύγγραμμα, ἕνα ἄρθρο; ἢ ἕνα σύγγραμμα μὲγάλο, ἕνα βιβλίο; Εἰς τὴν πρώτη περίσταση, μία μικρὴ ταχτοποίηση, καὶ λίγες ἀνάπτυξεις ἤθελε φθάσουνε εἰς τὴν ὕλη τὴ συναγμένη· ἐνῶ εἰς τὴν δεύτερη, ἔπειτ' ἀπὸ μίαν περισσότερον ἐσκεμμένην ταχτοποίησιν τῆς ὕλης τῆς ἴδιας, καθένα ἀπὸ τὰ ἀριθμησμένα πρᾶγματα πρέπει νὰ γένῃ ξεχωριστὸ κεφάλαιον, εἰς τὸ ὁποῖο νὰ ξαναγένῃ ἡ πρώτη ἀρχικὴ ἐργασία τῆς ἀθροίσεως λεπτομερέστερης νέας ὕλης, καὶ ἀκολούθως τῆς ἀναπτύξεως τῆς ὕλης ἐκείνης.

Τόσο εἰς τὴν μία σὰν καὶ εἰς τὴν ἄλλη περίσταση, ἀναπτύσσοντας τὲς ἰδέες γεννιέται τὸ ἦφος· εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἦφους δὲν ἔμποροῦμε νὰ ὀδηγήσωμε. Καθένας ἐκλέγει ἐκεῖνο τὸ ἦφος γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ φύση τὸν ἔκαμε. Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι σὲ κάποια θέματα ἀρμολοῦνε περισσότερο κάποια ἦψη· ἀλλ' ἐνταυτῶ εἶναι ἀληθινὸν ὅτι, δὲν εἶναι ἀντικείμενον ποῦ νὰ μὴν ἔμπορῃ νὰ διαπραγματευθῇ μὲ ὅλα τὰ ἦψη. Ἔτσι, ὁ κλίνων εἰς τὸ ὑψηλὸν μεγαλύνει καὶ φιλονεῖ ὅλα τὰ θέματα· ὁ σατυρικός μνηστεύει ὅλα· ὁ παιδικός

τά χροματίζει μ' εκείνο τὸ πάθος τῆς καρδιάστου τοῦ τοῦ εἶναι ἴδιον. Στὰ χέρια τοῦ τραγικοῦ ἡ φύση ὅλη στενάζει· στὰ χέρια τοῦ κωμικοῦ ἡ ἴδια φύση γελάει· καὶ ἔτσι ἔτσι κί ἄπάνου στὸ ἴδιο θέμα κάθε συγγραφεὺς ἐντυπώνει τῆ διαφορετικῆτου φυσιογνωμία.

Ἐλαττώματα κοινὰ εἰς ὅλα τὰ ἔφη εἶναι,

Ἡ διεξοδικότητα, ἐλάττωμα βαρετὸ καὶ ἀηδιαστικό· συκύνει λίγο-λίγο τὴν προσοχήμας ἀπὸ τὸ κείμενο, καὶ τῆ φέρνει στὲς ὑπόθεσέμας, ἐνῶ τὰ μάτιαμας μόνον διατρέχουνε τὴν πολυλογία.

Ἡ παράτροπη συντομία, μὰς κάμνει δυσκατάληπτους, ξηρούς, καὶ ἄχαρους.

Ἡ ἀπρέπεια, εἶναι δύο λογίων, ἀπρέπεια λέξεων, καὶ ἀπρέπεια νοημάτων. Ἡ πρώτη κάνει συχασίαν, καὶ δὲν εἶναι ἴσως ἐπικύνδινη γιὰ τὰ ἔφη· ἡ δεύτερη, ὅταν δὲν κάμνη συχασίαν, εἶν' ἐπικύνδινη.

Ἰδέες κοινές. Ἐλάττωμα μεγάλο καὶ τοῦτο. Δὲν πρέπει νὰ ἔχουνε τὸν λόγον, καὶ πολὺ περισσύτερο δὲν πρέπει νὰ πιάουνε τὸ κοντίλι, παρὰ οἱ μὴ-κοινοὶ ἄνθρωποι. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἤθελ' ἴσως καταστήσει ἕνα σύγγραμμα καταφρονητό.

Ἐξεναντίας, τὸ κείμενόνμας, συνιστάμενον ἀπὸ ιδέες ἀκατάκριτες, πρέπει νὰ ἦναι σαφές. Ἡ σαφήνεια εἶναι εὐγλωττία.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἦναι τέτοιου τοῦ, ἡ ἀνάγνωσήτου νὰ ἐνδιαφέρει. Δὲν φθάνει νὰ μὴν ἀφήνη τὴν προσοχήμας νὰ φεύγη, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ τὴν τραβᾷ εἰς τὸν ἑαυτόντου, ὅταν διασκεδασμένη εἰς ἄλλα πράγματα.

Τόσο γιὰ τὴ σαφήνεια, σὰν καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θέματος, ἡ γλώσσα πρέπει νὰ ἦναι ἀπλή, ἀπλούστατη. Τῆ γλώσσα δὲν δικάει νὰν τὴν ἐννοοῦμε μόνον, ἀλλὰ χρειάζεταιαι καὶ νὰν τὴν αἰσθανόμεθα. Ἐκεῖνα τοῦ μόνον ἐννοοῦμε δὲν κινουνε τὰ πάθημας, ἐνῶ ἐκεῖνα τοῦ αἰσθανόμεθα μὰς κερδίζουν· καὶ μὰς ἐνθουσιάζουνε.

Ἡ γλώσσα τοῦ μαθένουμ' ἀπὸ τῆ μάνιαμας εἶναι ἡμιμαθημένη καὶ δύναται, ἡ γλώσσα τοῦ μαθένουμ' εἰς τὸν πᾶντοῦ εἶναι ἡμιμαθημένη.

μάτη etichetta και ψίχρα. Έτσι, τὴ μία τὴ 'μιλοῦμε σὲ πράμματα ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρουνε δυνατὰ, τὴν ἄλλη σὲ πράγματα στὰ ὁποῖα τὸ ἐγώ μας ἔχει λιγότερο μέρος. Ἡ μία εἶναι ἡ γλώσσα τῶν αἰσθημάτων, ἡ ἄλλη τῶν ἐπισκέψεων. Κάθε ποῦν' ἐκλογές, ἡ ἐφημερίδες μας γράφονται ἀπλά . . . Κι ὁ Θεωδωράκης, ὡς κ' ἐκεῖνος τὸ Πρόγραμμα τοῦ γράφει ἀπλά, . . . Δῶς' ἓνα χάσουκο μιανοῦ λογιότατου, καὶ βλέπεις ἂν σὲ βλασημήση λογιωτατικα!...

§. 3.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἐργασία θὰ ἴηαι ἡ Σύνταξη τῆς ὕλης κατ' ταχτοποίησήςτης. Ἡ δεύτερη, ἡ Ἀνάπτυξη τῶν μερῶν καὶ συγχρόνως ἡ σχηματίση τοῦ ἤφους. Δὲν ἤθελε διαστάξω νὰ προστέσω καὶ μίαν ὑπερτερὴν ἐργασίαν, τὴν Διόρθωση τοῦ ὅλου.

Ἡ διόρθωση ἔπρεπε νὰ ἴηαι μία ταχτικὴ ἀπαραίτητη ἐργασία. Κανεὶς νὰ μὴν καυχηθῆ πῶς ἔμπορεῖ νὰ γράψῃ σὲ τρόπο ποῦ νὰ μὴ χρειάζεται διόρθωση. Ἐξεναντίας, ὅσο καλλήτερα κανεὶς γράφει, τόσο ἐπαισθητότερη γένεται στὰ γραφόμενάτου ἡ ἀνεπτέλεια ἡ ὁποῖα σὸ πρῶτο χύσημο τοῦ κειμένουτου πρέπει νὰ ὑπάρξη. Ἐβαλες μιὰ μέρα νὰ γράψῃς; βάλε δύο νὰ διορθώσης. Εἰς τὴν φορὰν τοῦ αἰσθηματόςσου ἔμπορεῖ νὰ σοῦ ἔφυγε κάτι ποῦ τὴν ἄλλη μέρα βρῖσκεις ἕως πολλὸν βιαῖο. Εἰς τὸ τρέξιμο τῶν ιδεῶν σου ἔμπορεῖς νὰ ἔγραψες πράγματα ποῦ τὰ νομίζεις ἀπλά, μόνον ἐπειδὴ σὺ τὰ ἐνοεῖς, ἔπειτα ὅμως ἀνανογέσαι πῶς ἓνας ἄλλος ἕως δὲν τὰ ἐνοήσῃ. Βανόσουνε πάντα στὴ θέση ἐνὸς τρίτου ἀδιάφορου, γιὰ νὰ ἔμπορῃς νὰ κρίνης ἀρμοδιότερα, καὶ νὰ διορθώσης καλλήτερα τὰ γραφθέντα σου.

Ἡ Τέχνη τοῦ γράφειν ἔχει κ' ἐκεῖνη τὴς πρόληψέτης. Μία ἀπὸ τὴς περισσότερα σπαρμένες ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνους ποῦ γράφουνε, καὶ περισσότερο πιστεμένες ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἡ διόρθωση ζημιώνει τὴ φυσικότητα. Ἐξεναντίας, ὁ διορθῶνων πρέπει νὰ ἔχη πάντα πρὸ-ὄφθαλμῶν τὴν ἐπανόρθωση τῆς φυσικότητος. Ἡ ἰδέες μας σύμφωνες ὅλγες ἀνάμεσάτους, ποτεπὶ νὰ γυνοῦνται εὐκόλα

χωρίς σφίξιμο και χωρίς ἔμποδο· ἡ φράσητους θα ἦναι ρυθμισμένη κ' ἐκεῖνη, ἐπειδὴ, ὡς και τὸ παιζόν, ἔχει κ' ἐκεῖδ τὸν ρυθμόντου. Τὸ αὐτίμας εἶναι ὁ μόνος κριτῆς ἀπάνου σὲ τοῦτο. Μᾶς κακοφαίνεται νὰ μὴν ἠμποροῦμε νὰ δώσωμε κανῶνας ρυθμιστικούς διὰ τὸ παιζόν, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ συνεβαίνει νὰ ματατοπίζωμε λέξεις διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶντους, διὰ τὸ εἶδος τοῦ τόνουτους, διὰ τὸ φωνῆεν ἢ διὰ τὸ σύμφωνο μὲ τὸ ὁποῖον ἀρχίζουη ἢ τελειῶνουν', νὰν τὲς ἀποβάλωμε τέλος πάντων και νὰ ζητοῦμε ἄλλες ἰσοδύναμες, ὅταν τ' αὐτίμας δὲν εὐρίσκει γι αὐτὲς μιὰ θέση κατὰλληλη και ὄλο τοῦτο, γιὰ νὰ κάμνωμε φυσικότερα τὰ γραφόφενάμας.

Σκοπόμεας δὲν εἶναι νὰ ἔμπωμε σὲ λεφτομέριες φοβοῦμενοι ὁμως μήπως δὲν ἠμπορέσωμε νὰ ξανάλθωμε στὸ προκείμενο τοῦτο, παραγγέλνωμε και παρακαλοῦμε τοὺς γράφοντες νὰ ἀπέχουη ἀπὸ ἕνα ρητορικὸν σχῆμα τὸ ὁποῖον ὀρέγονται τόσον οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, και δυστυχῶς ἐμεταχειρισθῆκαν' κατὰ καιροὺς και σοφοί, λέξεις και φράσεις μὲ διαλλὸ νόημα. Τὸ θέλγιστρο τοῦτο τῶν ἀνοήτων, εἶναι τὸ ἀθλιέστερο ἀπὸ τὰ συγγραφικὰ ἐπιτηδεύματα. Νομίζουη νὰ δείχνη πνεῦμα, και δὲ δείχνη πάρι ἀδυναμίαν. Τὸ πνεῦμα, τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα, εἶναι στὸ βάρος τῶν ιδεῶν, ὄχι σὲ παιγνίδια μὲ λέξεις και φράσεις. Τὰ παιγνίδια εἶναι παιδιαριστικά.

Ο ΑΦΟΡΕΣΜΟΣ ΤΩΝ 1856.

Κορφοί, 1η Φεβρουαρίου 1862.

Φίλε Λασκαράτε,

“**Α**ὲν ἐρώτησα γιὰτι δὲν ἐβάλθηκε ὁ Ἀφορεσμόςσου εἰν ἔχθεση, ἐπειδὴ νομίζω νὰ ἠμπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπόκριση, και χωρὶς νὰ ροτήσω. Ἡ ἔχθεση γένεται πρὸς ἐμφύχουη τῶν εἰς αὐτὴν ἔχθεμένων βιομηχανικῶν τεχνευμάτων· ἀλλ' εἶναι καποια βιομηχανικὰ τεχνεύματα τὰ ὁποῖα ἡ κοινωνία δὲν ἐπιθυμᾷ νὰ ἐμ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚῆΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΥ

ψυχῶν τὸν κόλποντες, καὶ ὁ Ἀφορεσμός σου νομίζω νὰ ἦναι ἐν ἀπὸ 'κεινά. Μὴ μέμφεσαι λοιπὸν . . . κτλ. »

Ὁ φίλος

Ἄν τοῦτο ἦναι τὸ δίκιο τοῦ ἔκαμε τὴν Ἐπιτροπὴ νὰ μὴ ἀλβῆ τὸν Ἀφορεσμόμου στὴν Ἐχθεση, ἡ Ἐπιτροπὴ ἔχει ἄδικο. Ὁ Ἀφορεσμός μου ἔπρεπε νὰ ἐχτεθῆ γιὰ τιμορίαν ἐκείνων ὁποῦ τὸν ἐκάμανε. Ἡ συντροφευτικῆ μου γραφὴ ἔδειχνε φανερά τὸ νόημα τοῦ στάσημοῦ τοῦ ἐχθεση. Ἴδου τὴ δημοσιεύω,

Κεφαλονία, 1 Ἰαννουαρίου 1862.

Εὐγενεῖς Κύριοι τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Ἰοτίου Ἐχθέσεως.

 ὦτεμου τὴν ἄδειαν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ σᾶς παρουσιάσω ἕνα προϊόν κεφαλονίτικης βιομηχανίας, εἰς τὸν Ἀφορεσμὸν τῶν 1856.

Στὰ 1856 ὁ ῥιζοσπαστισμὸς ἀνθούσεν ἀκόμη στὴν Κεφαλονία, καὶ ὁ καταχθόνιος Κόμης Δημήτριος Καροῦσος, τότε Ἐπαρχίας ἐχάιρετο τὴν φρικωδεστέραν ὑπόληψιν εἰς τὸν Τόπον.

Μόνη μία ἄλλη ὑπόληψι ἐμπόση νὰ καταταχθῆ μ' ἐκείνην τοῦ Κόμητος. Μόνος, ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ἐνέπνεε καὶ αὐτὸς στὴν Κεφαλονία μὲ τὴν κοινωνικῆν του διαγογὴν ἐκείνην τὴν φρίκην ὁποῦ ὁ Κόμης ἐνέπνεε μὲ τὴν πολιτικῆν του πορείαν. Ὁ ἄνθρωπος τοῦτος ἦταν ὁ τότε Ἱερογραμματεὺς τοῦ Δεσπότημας, ὁ τῶρα πλούσιος πατὰ Μαντσαεῖνος.

Οἱ δύο τοῦτοι, λάτραι τῆς Δημοσίας ὑπολήψεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπροσμέναν τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ συμφερόντος, χαμένοι ὅμως σ' αὐτὴν, ἐζητούσανε ματαίως τὸν τρόπον νὰ ξανασυστηθῶν εἰς τὸ δημόσιον, ὅταν θεόπευτα τοὺς ἤλλανε ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ!

Εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Κεφαλονίας ἐγὼ ἐστηλίτευα πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς κατάχρησες κάθε εἶδους· ἀλλ' ἡ κατάχρησες ἐκείνης ἦταν πλεον καθιερωμένης ἀπὸ τὴν ἀνοησία τοῦ Κόμητος καὶ ἐπικρατούσας κατὰ τὴν ἐχθεση, καὶ ἐξαρρῶντο, ὅχι πλεον ὡς κατάχρησες, ἀλλ' ὡς ἐπικρατούσες.

ΒΑΛΚΑΝΟΒΕΛΟΣ
ΑΓΙΟΝ ΚΑΤΗΧΗΚΗ ΕΒΛΙΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

μάτα ἱερὰ, παραδομένα σ' ἐμᾶς ἀπὸ τοὺς πατέραςμας, καὶ κάμνοντα μέρος ἀχόριστο τῆς χριστιανικῆςμας θρησκείας! Ἡ ἴπιδεξιόσῦνη ὄθεν τῶν δύο τούτων ἐπιζητούντων τὴν ὑπόληψην τοῦ ὄχλου εὔρισκε πιάσημο διὰ νὰ ἀναποδογυρίση τὰ πράγματα, νὰ παρασῆση δηλαδὴ ἐμὲ ὡς πολέμιον τῆς θρησκείας, καὶ αὐτοὶ νὰ φανοῦν Ὑπερασισταὶ καὶ Σωτῆρες τῆς, λογάται, πολεμουμένης τούτης θρησκείας! . . . Ἀναγκαζόντανε ἀκόμη νὰ κάμουν τὸ βῆμα τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ στηλίτευση τῶν καταχρήσεώντους τοὺς ἔπνιγε, μία ἐξοδος τοὺς ἦτανε ἀπαραίτητη, καὶ σὲ τούτην εὔρισκενε καταφύγιο καὶ κερδοσκοπίαν.

Πραγματικῶς, ὁ Ἄφορεσμός, τὸ γέννημα τοῦτο τῆς βιομηχανίαςτους, ἀπὸ ὑπαίτιους τοὺς ἔκαμε Ἡρώες! . . . Ὁ παπὰ Μαντσαβίνος ἐπίτυχε τότε νὰ ἴμορέση νὰ τραβήξῃ ἀκόμη ἐμπρὸς ὡς Δεσποτέμπορος, καρπιζόμενος γιὰ τέσσαρους χρόνους ἀκόμη τὴν βαθύπλουτον ἐκείνην θρησκευμπορίαν, καὶ ὁ Καρούσος νὰ μείνη στὲς ἐκλογὲς ἀντιπρόσωπος, ἀκολούθως νὰ γένη Γερουσιαστῆς, καὶ δεξὶ χέρι τῆς Προστασίας! . . .

Μετρώντας τώρα ὅτι, τόσα πλούτη καὶ τόσες δόξες οἱ δύο τοῦτοι ἄνθρωποι τὰ ἴπιτύχανε τότες μὲ τὸ μέτος τοῦ χαρτιοῦ τούτου ποῦ σὰς ἐσωκλείω, σπεύδω νὰν τὸ στείλω στὴν Ἐχθεση σὰν ἀντικείμενο περιεργίας, σὰν ἀριστούργημα βιομηχανικῆς εἰφύιας. Παρακαλόνταςσας ὄθεν νὰν τὸ ἐχθέσετε μαζὺ μὲ τὴν παρούσαν μου συντροφευτικὴν,

*Εἶμαι τῆς Εὐγενείαςσας
 Ταπεινὸς δοῦλος.*

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ὅπως ἐλάβανε τέλος ἡ ἐκλογέμας. Ἡ λιγότερο ἀμφισβητημένε, καὶ περισσότερο ἡσύχες ἐκλογέες! Οἱ ἀλλοῦτα πρὸ ἐμὲ ἴπνε ἀντιπρόσωπύμας εἶναι γονεχρεῖς, εἶναι ἐμπειροὶ, ἴπνε ἀπὸ τὴν κοινωιάμας τοὺς ἐτίμησε ἐκλεγοντάςτους ἡ ἐμπιστευμένη εἰς αὐ-

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΑΣΟΜΗΝΑ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

τοὺς τὴν τύχητις ἄλλ' ἀπαιτεῖ ἀπὸ αὐτοῦς νὰ σωπάσουνε τοὺς Ἄγρυπτας μεσ' στὴ Βουλὴ, καὶ νὰν τοὺς κάμουνε νὰ νοήσουνε πῶς δὲ ἔμπορουνε νὰ κάμουν' τοὺς Τσαρατάνους παρὰ στὸν Τόποτους (ἡ Βουλὴ δὲν εἶναι Κορφοί' εἶναι Ἐφτάνησο). Ἡ Ἄγρυπτεία μᾶς ἀτίμασε καὶ μᾶς ἐξημίωσε πάρα πολὺ τώρα τόσοις χρόνους. Φθάνειτις πλέον! Ἄν οἱ ἴδιοιμας εὐρεθοῦνε λίγοι ἐναντίον εἰς σὲ πολοὺς, νὰ θυμηθοῦνε πῶς εἶναι Κεφαλονήτες.

Κάνουμ' εὐκόλα νὰ μοιράσωμε τοὺς χρεσινοὺς ἀντιπρόσωπούς μας κατὰ τὰ πολιτικὰ χρώματάτους ἰδοῦ, ὅχιτῳ προοδευτικοὶ. καὶ δύο κομεστάδες. Ἀπὸ τοὺς δύο τούτους κομεστάδες ὁ ἓνας ῥιζοσπάστης ὁ ἄλλος καταχθόνιος. Μὰ, γιατί ἡ Κεφαλονιά ἔδωσε Κομεστάδες; — Γιὰ ἀτομικὰ δίκηρα' ἀλλὰ, ἡ Κεφαλονιά σήμερα εἶναι οὐτιωδῶς προοδευτικὴ, καὶ ἀποβάλλει τοὺς Κομεστάδες ὄλων τῶν κομμάτων.

Ἄν ἴναι πρᾶγμα στὸν κόσμῳ νὰ μοῦ ἀνίκη, ἔλεγεν ἡ **Madame Guizot** εἶναι βέβαια ἡ θρησιευτικέσμου πεπειθησες. Κα- νεῖς δὲν ἔχει δικαιοῖμα νὰν τες ἐξετάση, ἢ νὰν τες κρίνη. Ἐγὼ μόνη ἐνδιαφέρομαι εἰς τες σχέσεσμου μὲ τὴν Θεοτήτα' ἐγὼ μόνη εἶμαι ὑπεύθεινη εἰς τες συνέπειες τοῦ λάθουσμου, ἂν ἀπα- τῶμαι.

Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπανδρεμένου ἀνθρώπου, ἔλεγεν ὁ Μέλανχθον εἰς τοὺς ἱερεῖς, εἶναι μία ζωὴ ταπεινὴ καὶ ἀγία, καὶ, σ' ὅλατους τὰ μέρη ἡ Γραφές μᾶς τὴν παραστένου' ὡς ἐντιμην καὶ ἀγαπητὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Καὶ πάλε,

Ἡ μεγαλήτερη ἀπὸ τες εὐτυχίες ὅπου ὁ Θεὸς δίνει στὸν κόσμῳ εἶναι ὅταν, ἄνδρας καὶ γυναῖκα, ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο, φοβοῦνται τὸν Θεὸν, προσέχου' τὸ σπῆτιτους, ζοῦνε εἰρηνικὰ, καὶ ἔχου' ἀνοιχτὴν τὴν καρδιάτους ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλονε.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΑ ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
« Ἡ ΚΕΦΑΛΑΙΝΗΙΑ » ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

